

Títol : WILSON

Em dic Wilson, vaig pels divuit anys i no tinc massa història al darrere, descomptant tres o quatre coses de les quals ara em penedeixo, encara que no puc tornar enrera per solucionar-les, i una altra, aquesta més recent, que potser alteri el mal futur que m'havia estat guanyant.

Vaig créixer al carrer, en un barri on la llei s'imposava a cops, ganivetades i, de vegades, trets de bala. Un barri brut de casetes baixes , barraques i camins desordenats, on ara he tornat per a continuar el treball que va començar l'Àngel i que els "jefes" no van deixar que acabés.

Àngel. Encara recordo, farà un parell d'anys, en ple estiu, la primera vegada que el vaig veure, la cara morena, més aviat baixet, sortint d'un cotxe blanc, vell, esgarrinxat pels quatre costats. Tranquil·lament l'aparcà i, sense tancar-lo amb clau, anà a obrir un local que portava, sense que ningú sabés ben bé per què, molt de temps abandonat. Els dies següents van ser un anar i tornar de l'Àngel arreglant el local, ell sol, traient restes i portant materials que deixava dintre. Ell ens saludava cada dia : "Què tal nois?" Els nois del barri comentàvem, és clar, i esperàvem. Al final, un matí, penjà un petit cartell, blanc amb lletres negres, al costat de la porta que s'havia entretingut en pintar de color blau clar. Escola d'oficis. Va repartir uns fullets i ens va dir que estaria encantat de veure'ns. Oficis? Per a què? Si amb els cops que donàvem quan els "jefes" ens deien ja ens arribava. Ens arribava per a beure fins emborratxar-nos i per a fotre'ns tot el que podíem. Què més volíem? Sí, de tant en tant algú s'emmerdava, anava a la garjola o al reformatori o apareixia mort en la torrentera si s'havia passat de llest. Però què? És el que hi havia, deien els "jefes". I cap de nosaltres gosava discutir-ho perquè així ho havíem mamat des de petits.

Passaren dues setmanes amb res d'especial i una tarda, socarrimada, asfixiant i molt avorrida, dos col·legues i jo ens vam enredar i vam entrar al local de l'Àngel. De

seguida ens va saludar cordialment i va començar a explicar-nos tot el que hi havia. Que si amb això es poden arreglar mobles, i amb això altre es pot aprendre a pintar, que si amb aquestes eines es fan reparacions de canonades i així fins que ens va dir tot el que es podia fer allà dintre. L'Àngel parlava lentament i suaument. No intentava convèncer ningú. Únicament oferia i esperava. Quan va acabar ens va acomiadar amb un "Bé, nois, ja sabeu. Aquí estem per a quan volgueu".

Estiguérem uns dies donant-li voltes a l'assumpte. Podríem treure uns diners quan a algun veí se li fes malbé alguna cosa o volgués renovar la pintura, qui sap. Després d'unes quantes cerveses, ja estàvem especulant amb la creació d'un negoci i discutíem sobre el nom que li posaríem. Per fi ens vam decidir i el vam anar a veure per a concretar quan començaríem. Àngel només ens va posar dues condicions : Puntualitat i esforç en el que féssim. Els diners no eren problema. L'escola estava subvencionada amb unes ajudes i només ens demanaven aportar la meitat del que es guanyés amb la primera feina.

En un parell de mesos ja vam tenir el primer encàrrec. Arreglar unes goteres en la teulada d'un oncle d'un dels meus amics. El vam deixar com a nou. Després van venir més coses. Els veïns del barri s'ho anaven comentant entre ells. Al cap de poc, ja teníem llista d'espera. I això va ser l'inici dels problemes. Tan enfeïnats anàvem que no teníem ni temps ni ganes de fer tripijocs amb els "jefes" com abans. Sentíem que allò era diner net. Menys que abans però net. I el pitjor era que se'ns havien ajuntat en l'escola més nois del barri. Un matí vàrem trobar l'Àngel molt seriós, com preocupat per quelcom greu. Ens va dir que la nit anterior, al marxar, havia trobat una nota als parabrises del seu cotxe. "Fot el camp i tanca l'escola. Ja estàs avisat". De seguida vam comprendre el que allò significava. "No penso marxar d'aquí. Vosaltres teniu dret a un futur millor. Per això vaig venir. A aquests desgraciats només els interessa el seu benefici. Vosaltres us la jugueu i ells guanyen. Si ningú els fa front, les coses no canviaran mai." Durant uns segons no es va sentir res,

gairebé ningú respirava, fins que l'Àngel va dir : "Així que no em parlem més. A treballar ... i a ensenyar els nous". Els dies següents van ser espessos, lents. Teníem la certesa que quelcom funest s'estava coent, preguntàvem altres col·legues que continuaven en els negocis d'abans, però ningú deia res. Estava decidit. I l'Àngel continuava allà, a l'escola, malgrat la por i la intranquil·litat que deixava entreveure en petits gestos, gairebé imperceptibles. Una nit, quan tancava, això ens van explicar uns veïns, havia un cotxe aparcats prop de l'escola. Quan l'Àngel estava girant les claus al pany , van sortir dos païos del cotxe i per l'esquena li espanyaren dos trets. Un d'ells al cap. Després van marxar mentre la sang de l'Àngel vessava pel pendent del carrer.

Els meus dos col·legues i jo vam marxar del barri. Ara vivim els tres en un pis llogat, en un altre zona de la ciutat, pobre també però més tranquil·la. I ens anem guanyant la vida. Fa una setmana, els de l'organització de l'Àngel em van venir a veure. Volien tornar a provar amb l'assumpte de l'escola d'oficis. Em van dir que els altres nois mereixien una oportunitat, que cercaven algú que conegués el barri, que l'Àngel els havia parlat molt bé de mi, que mirarien de posar una mica de seguretat encara que no podien garantir-la del tot. Que m'ho rumiés. Que algun dels "jefes" ja estava detingut. La veritat és que el meu primer pensament va ser : "I per què no aneu vosaltres?". Però més tard em va venir al cap el temps que vaig estar amb l'Àngel i que si ell se la va jugar és perquè creia de debó que valia la pena el que estava fent. Nosaltres tres vam sortir. Potser, després altres tres. I així, poc a poc, sense parar, ho aconseguirien més. I al final, és el que ens va dir l'Àngel : que les coses anirien canviant si algú s'atrevia a obrir nous camins.

Així que aquí em tenen, esperant el bus que m'ha de portar on vivia abans. Al barri d'on vaig sortir. Crec que la por m'acompanyarà sempre. Però també l'esperança.

AUTORA : Alícia Casajoana